

Породица и савремени свет

Имам десет година. Мамин смех сваког јутра одјекује ходницима нашег малог стана. Заједно спремамо доручак и певушимо песме са радија, док њен бели џемпер и данас упија мирис кафе, цигарета и омиљеног парфема. Петком тата долази по мене после школе. Носи мој љубичасти ранац на леђима и држи ме за руку целим путем. Дрвеће поред ког пролазимо је сигурно већ запамтило таблицу множења коју ме сваки пут пропитује. Вече је. Шетамо Кнез-Михаиловом улицом. За једну руку ме држи тата, а другом поносно држим хелијумски балон у облику пса. Ни један петак не може да прође без уличних плесача и шећерне вуне. Недељом смо код баке на ручку. Слика ње како нам маше кроз прозор изгледала би дивно на платну. Тата и ја се опет такмичимо ко ће први да посрче домаћу супу. У повратку пуштам музику и наш мали, црвени југо се на претвара у концерт Ђорђа Балашевића.

Имам седамнаест година. Не сећам се када сам последњи пут чула мамин смех. Чак нам се и радио покварио. Сада ходницима одјекује бесно куцање на тастатури и још једна сломљена пепељара. Мамин џемпер већ дуго лежи на дну ормара, мирише на омекшивач и скупља прашину. Више не виђам тату после школе. Ко зна у ком је данас граду, какав ранац му је на леђима и чију руку држи. Сада сама пролазим поред оног истог дрвећа које због њега већ увелико зна да множи. Бакин ручак недељом је сада историзам. Одлагаћемо га за следећу недељу све док следеће више не буде. Слика баке која маше са прозора никада није завршила на платну. Сада је већ замењена сликом мене како јој помажем да пређе путању од своје собе до купатила. Тата је продао југа. Више не воли да вози нити да слуша Балашевића. Вероватно сада, као и ја, кроз Кнез-Михаилову улицу пролази брзим ходом, бежећи од носталгије.

Шифра: бабун